

Arrest

nr. 129 273 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MICLOTTE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 oktober 2013, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner.

1.2. Het bestuur weigerde op 25 april 2014, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de bestreden beslissing:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.10.2013 werd ingediend door: Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- huurovereenkomst dd. 17.06.2013, op naam van zowel betrokkene als de referentiepersoon: dit document toont niet aan dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, noch dat betrokkenen één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Het document is dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen
- ongepersonaliseerd huurovereenkomst dd. 12.09.2012, ondertekend door de referentiepersoon: dit document heeft geen enkele link met de aangehaalde relatie van betrokkenen, en kan bijgevolg niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter ervan
- printscreen van foto's geplaatst op Facebook vanaf juni 2012: deze gegevens tonen niet aan dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, noch dat betrokkenen één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Het document is dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan: "Genomen uit de schending van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (de Motiveringswet); artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel

3.2.1.1 Uiteenzetting van het eerste en enige middel

(a) Toepasselijke rechtsbepalingen

i) Artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet

3. Artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...).

ii) Artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet

4. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...).

5. De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet luiden als volgt: (...).

6. De voormelde bepalingen strekken er krachtens de vaste rechtspraak van Uw Raad toe de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie bv. RvV 31 mei 2012, 82.082 en RvV 31 mei 2012, 82.065).

iii) Algemene beginselen van behoorlijk bestuur: Het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

7. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat een bestuur bij het nemen van een beslissing de grenzen van de redelijkheid niet mag overschrijden.

8. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de verwerende partij haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en dient te stelen op een correcte feitenvinding. Hieruit volgt dat de

verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie bv. RvV 21 februari 2012, 75.522).

(b) Toepassing op de zaak

9. Wanneer voormelde rechtsregels worden toegepast op voorliggende zaak kan verzoekende partij enkel vaststellen dat voormelde beginselen zijn geschonden.

10. Ten eerste moet worden opgemerkt dat het recht op een gezinsleven als een grondrecht van de Europese Unie wordt beschouwd. De Raad van de Europese Unie heeft in haar richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging het recht op gezinshereniging als principe gesteld. In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren.

In de zaak Chakroun tegen de minister van Buitenlandse Zaken vangt het Hof van Justitie met haar antwoord op een prejudiciële vraag aan als volgt:

"overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen."

Aldus werd de gezinshereniging als principe gesteld en dienen te bepalingen waarmee voorwaarden aan dit recht op gezinshereniging worden opgelegd, op een restrictieve wijze geïnterpreteerd te worden.

11. In casu worden de voorwaarden opgelegd door artikel 40bis, § 2 te ruim geïnterpreteerd en wordt hun strenge toepassing niet op afdoende wijze gemotiveerd waardoor het recht op gezinshereniging wordt uitgehold.

Zo moet worden opgemerkt dat de huurovereenkomst d.d. 12 september 2012 ondertekend door de referentiepersoon niet zonder meer gereduceerd kan worden tot een document dat "geen enkele link met de aangehaalde relatie van betrokkenen heeft" omdat dit document enkel door de referentiepersoon ondertekend zou zijn.

12. Het feit dat Verzoeker wel degelijk sinds een jaar voorafgaand aan de aanvraag met de referentiepersoon heeft samengeleefd en dat zij wel degelijk een langdurige en stabiele relatie gehad hebben blijkt eveneens uit de printscreen van facebook-gesprekken en foto's d.d. 3 april 2012.

13. Ook het motiveringsbeginsel is geschonden daar in de bestreden beslissing slechts op zeer summiere wijze wordt weergegeven waarom de aanvraag van Verzoeker niet kan worden goedgekeurd. Zoals hierboven uiteen werd gezet motiveert de Verwerende partij niet op afdoende wijze waarom geen voldoende bewijs van het feit dat Verzoeker en de referentiepersoon sinds minstens een jaar samenwonen voorligt. Verwerende partij meldt enkel dat de huurovereenkomst d.d. 12 september 2012 "geen enkele link heeft met de aangehaalde relatie van de betrokkenen", maar er wordt geenszins verder gemotiveerd waarom die link zou ontbreken en geen sprake kan zijn dat partijen voorafgaand aan de aanvraag een jaar hebben samengewoond.

14. Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden daar Verwerende partij niet alle elementen verbonden aan de aanvraag afdoende in overweging heeft genomen en haar beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met het feit dat het gezinsleven gerespecteerd moet worden en de bepalingen waarmee voorwaarden aan dit recht op gezinshereniging worden opgelegd uiterst restrictief moeten worden geïnterpreteerd.

15. Hieruit volgt eveneens dat de bestreden beslissingen van de verwerende partij als kennelijk onredelijk moeten worden beschouwd. Door zich op onvoldoende wijze rekening te houden met alle elementen van het dossier en door de voorwaarden van de gezinshereniging te beperkend te interpreteren heeft Verweerder een kennelijk onredelijke beslissing genomen.

Gelet op alle in het eerste middel aangehaalde argumenten moet dan ook besloten worden dat het eerste middel ernstig en gegrond is."

2.2. Verzoeker verwijt de verwerende partij dat zij artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet te ruim heeft geïnterpreteerd en dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd is, waardoor het recht op gezinshereniging uitgehold wordt. Hij stelt dat de huurovereenkomst "niet zonder meer zou kunnen worden gereduceerd tot een document dat geen enkele link met de relatie van betrokkenen heeft" en dat zij wel degelijk een langdurige en stabiele relatie gehad hebben wat zou blijken uit de printscreens van facebook.

Verzoeker beperkt zich in het middel tot het opnieuw benoemen van de stukken die reeds werden beoordeeld door de verwerende partij. Hij gaat hiermee kennelijk voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen, en enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling

van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen dat de huurovereenkomst van 17 juni 2013 te recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de aangehaalde relatie, de ongepersonaliseerde huurovereenkomst van 12 september 2012 slechts ondertekend is door de referentiepersoon en bijgevolg geen link heeft met de aangehaalde relatie en dat de printscreens van de foto's op facebook niet aantonen dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, noch dat betrokkenen één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag.

Waar verzoeker stelt dat, wat betreft de ongepersonaliseerde huurovereenkomst, er "geenszins verder gemotiveerd (wordt) waarom de link zou ontbreken", dient er te worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Verzoeker kan niet worden gevolgd in het betoog dat die huurovereenkomst een link heeft met hun aangehaalde relatie, nu die slechts op naam van de referentiepersoon staat en niet aantoont dat verzoeker daar op dat moment eveneens woonde. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in het betoog dat op basis van de printscreens van de foto's op facebook kan worden afgeleid dat zij elkaar reeds twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag of één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Zodoende is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht werd evenmin geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen. De verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan de verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

Tot slot is de verwijzing naar de richtlijn 2003/86/EG en het Chakroun arrest overigens niet dienstig, gezien de onderhavige situatie geen aanknopung vindt met het Unierecht. Verzoeker wenst immers de gezinshereniging met een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer. Het Hof van Justitie oordeelt dat het Unierecht niet van toepassing is op zuiver interne situaties en dat de lidstaten bevoegd zijn om te bepalen onder welke voorwaarden de familieleden van een eigen onderdaan wiens situatie geen aanknopingspunt heeft met het Unierecht, een verblijfstitel kunnen verkrijgen. Bovendien werd de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging in het Belgisch recht omgezet bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker kan zich derhalve niet langer op de directe werking van de richtlijn beroepen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC